

донъ, съсѣдката Тодѳра и други, та се отправихъ за Казаплъкъ. Достигамъ рѣката Туиджа, пригазихъ я съ хвърлени обуца, минахъ я и си вървахъ самъ до града, наближихъ го и минахъ отдолната му страна; та се отправихъ за жепския манастиръ Св. Богородица. Кога влѣзохъ въ него вътрѣ (града) всички уплашени отъ вчерашната битка, дюкянитѣ имъ бѣхж испозаторени, а като бѣше и празникъ тѣй трѣбваше да бжде, походихъ тукъ тамъ изъ кривитѣ улици, дѣто съ питание най-послѣ се отправихъ къмъ манастири, видѣхъ го, приближихъ и влѣзохъ вътрѣ въ двора му. Часа бѣше близо 3 когато се запрѣхъ тамъ и си починахъ подъ сѣнкитѣ на дърветата му и хубавата вода, която го разхлаждаваше. Починахъ си малко, поразглѣдахъ се малко изъ направата му, ходихъ вътрѣ въ зданнето, помолихъ се Богу и излѣзохъ. Покрай олтари му видѣхъ много нови гробове на нѣкои починали знаменити офицери въ по-първата битка, на които имената имъ бѣхж написани на нови високи дървени кръстове съ златни букви отъ пожкътъ, мѣсторождението и деньтъ на смъртъта имъ, попрочетохъ отъ далечъ; но неимахъ добрината да ги запиша въ дневника си, като си мисляхъ, че тукъ турцитѣ нѣма да достигнатъ. Послѣ отидохъ къмъ стаятъ и се примолехъ на една отъ Г-жа калугернитѣ, да ми даде малко хлѣбъ, която притворнимъ образомъ ми каза: да се неусѣтятъ другитѣ че нѣмало, като отзарианъ го раздали на много бѣдин; та посѣдяхъ малко почавахъ и подъ пристилката си скритомъ ми подаде хлѣба и си отиде по работата. Азъ се благодарихъ, хапнахъ единъ два залага, но не ми се ѣдеше, турихъ го въ пазухата си и си го вардихъ. Мина се до единъ часъ, видѣхъ, че пристигнахж нови избѣгнали отъ Стара-Загора, по между които съглѣдахъ единъ 42—43 годишенъ въсъ чедовѣкъ селянинъ, раненъ съ ножъ въ грѣбнака отвѣсно и раздѣленъ на двѣ половини, като кога сѣчатъ сланина на свиня на длъжъ, когото прѣдставихж на Г-да Докторитѣ да го привържатъ и цѣрятъ. Докторътъ бѣше турчинъ съ бѣла привързана глава надъ фесътъ, покани го да сѣдне на столче: по човѣ-